

Suunnistus- MÄNKIJÄ 1 2026

Øystein Kvaal Østerbø on edustanut Norjaa MM-kisoissa yhtäjaksoisesti 15 vuotta.

Uutta voimaa Norjasta

Norjalainen kaksinkertainen MM-mitalisti Øystein Kvaal Østerbø liittyi TuMen vahvaan tiimiin. Hänellä on suurviesteistä samat saavutukset kuin meillä seurana: sekä Jukolasta että Tiomilasta kakkossija. Seuraavilla sivuilla Ökön henkilökuvaa ja tavoitteista uudessa seurassa.

Suunnistusmänkijä on suunnistusseura Turun Metsänkävijöiden tiedostuslehti, joka pyritään jakamaan sähköpostilla lähes joka kuukauden ensimmäisenä maanantaina. Se on luettavissa seuran verkkosivulta kohdasta "Jäsenille". Lähetä tiedotteita, vinkkejä, kuvia ja kerro kilpailuistasi, harjoituksistasi, matkoistasi. Deadline on aina kuukauden vaihtuessa. Osoite on kari.vainio@tume.fi.

Kaksinkertainen maisteri Trondheimista

Kuka olet?

Øystein Kvaal Østerbø, kotoisin Trondheimista, Norjasta. Asuin Tukholmassa kuusi vuotta (2011–2016). Opiskelin NTNU:ssa, jossa suoritin kaksi maisterintutkintoa: tietotekniikassa (geoinformatiikka) ja taloustieteessä (rahoitus). Pidän matkustamisesta uusiin paikkoihin ympäri maailmaa ja olen kilpaillut suunnistuksessa jo lähes 50 eri maassa.

Parhaat saavutuksesi ja muistosi suunnistusuraltasi?

Edustin Norjaa MM-kilpailuissa 15 peräkkäisenä vuotena (2004–2019). Parhaat tulokseni ovat hopeamitalit MM-viestissä ja sprinttivistissä Skotlannissa vuonna 2015 sekä neljäs sija henkilökohtaisessa kilpailussa MM-kisoissa Japanissa 2005 ja Norjassa 2010.

Olin myös maailmancupin kokonaiskilpailussa kolmas, mukaan lukien yksi osakilpailuvoitto, ja saavutin pronssia World Games -kilpailuissa (keskimatka ja sprinttivistä).

Suurviesteissä sijoituin IFK Lidingön kanssa toiseksi sekä Tiomilassa (2014) että Jukolassa (2014 ja 2016). Parhaat muistot liittyvät silti todennäköisesti kaikkiin matkoihin kilpailuihin ja leireille ympäri maailmaa – usein todella upeisiin paikkoihin.

TuMen harjoitusleirit houkuttelivat

Tavoitteesi vuodelle 2026?

Olen kamppaillut loukkaantumisten kanssa sen jälkeen, kun sain välilevyn pullistuman selkääni kolme vuotta sitten, mutta viime syksynä tunsin vihdoin olevani jälleen kohtuullisessa fyysisessä kunnossa.

Vaikka ikää tulee lisää, harjoittelen yhä useimpina päivinä kahdesti. Viime vuosina pääpainoni on ollut sprinttisuunnistuksessa, vaikka en ole pystynyt tekemään kaikkea sitä fyysistä harjoittelua, jota kovat alustat vaatisivat.

Vuonna 2026 olen motivoitunut panostamaan enemmän metsäsuunnistukseen ja viesteihin.

Aion juosta melko paljon WRE-kilpailuja ja odotan innolla kaikkia TuMen harjoitusleirejä ja viestejä.

Minkälainen maasto on suosikkisi?

Metsässä pidän yksityiskohtaisesta ja teknisesti vaativasta maastosta, jossa on hyvä juostavuus ja jossa pohja ei ole liian pehmeä tai kivinen. Sprintissä pidän myös teknisesti haastavista alueista, kuten vanhoista kaupungeista epäsäännöllisine katuineen, kapeine kujineen ja portaikkoineen.

Mikä toi sinut TuMeen?

Olen tuntenut useita TuMen suunnistajia jo pitkään ja pitänyt seuraa aina legendaarisena – sellaisena, jota olisi hienoa edustaa. Viime vuosina olen asunut Trondheimissa ja edustanut Bækkelagetia, jonka toiminta keskittyy pitkälti päivittäiseen harjoitteluun Oslon seudulla. Siksi tapaan suurinta osaa seuran juoksijoista vain muutaman kerran vuodessa enkä ole kokenut olevani kovin tiiviisti mukana seuratoiminnassa.

TuMen tiheät harjoitusleirit houkuttelevissa paikoissa lähes joka kuukausi ympäri vuoden vetoavat minuun todella paljon. Aion osallistua kaikkiin kevään leireihin ja viesteihin lukuun ottamatta 10.–12. huhtikuuta, jolloin juoksen Norjan mestaruuskilpailuissa.

Taktista osaamista suurviesteihin

Mitä uskot voivasi antaa seuralle?

Haluan auttaa seuraa menestymään suurviesteissä, ja uskon kokemukseni ja taktisen osaamiseni olevan arvokkaita joukkueelle. Minulla on myös henkilökohtainen tavoite taistella paikasta edustusjoukkueessa Tiomilassa ja Jukolassa.

Tiedän, että seurassa on paljon huipputason juoksijoita ja että se tulee olemaan erityisen vaikeaa Jukolassa, jossa on vain seitsemän osuutta. Viestipainotteisuus on asia, jota olen kaivannut viime vuosina – osin koronapandemian vähäisten viestien ja osin oman painopisteeni muutoksen vuoksi.

TuMessa mukana oleminen ja viesteihin valmistautuminen talven harjoitusleireillä motivoi minua suuresti, ja toivon, että minulla on yhä kyky nousta esiin ja suoriutua parhaalla mahdollisella tasolla silloin, kun sillä on eniten merkitystä.

Mitä tiedät Turusta?

Tunnen Turun hyvin ja olen käynyt siellä monia kertoja. Pidän todella paljon kaupungin ympäristön maastoista, ja minulla on alueelta monia hyviä muistoja eri suunnistuskilpailuista.

Turun itäpuolella järjestetyssä maailmancupissa vuonna 2013 sijoituin Pohjoismaiden kiertueella kokonaiskilpailussa seitsemänneksi, mikä oli minulle erittäin hyvä metsätulos. Kun Jukola järjestettiin Turun seudulla vuonna 2015, kävimme useilla harjoitusleireillä IFK Lidingön kanssa, sillä Tukholmasta oli helppo tulla lautalla. Joukkue ei menestynyt Jukolassa (vuotta aiemmin olimme olleet toisena), mutta juoksin viidennellä osuudella parhaan ajan. Viimeisin käyntini Turussa oli WMOC-kilpailuissa vuonna 2024, joissa sijoituin sprintissä toiseksi. Kilpailu käytiin tuomiokirkon ja yliopiston ympäristössä.

Kisareissu Trofeo Extremaduraan

Rallele kaksi osakilpailuvoittoa

Joulukuun alussa suuntasin kolmatta vuotta peräkkäin Espanjan Extremaduran itsehallintoalueelle VIII Trofeo Extremadura de Orientacioniin Iberian mestaruuskisoihin. Keskuspaikkana oli Caceresin kaupunki. Vuokrasimme porukalla Airbnb-kämpän Sierra de Fuentesin pikkukaupungista noin 10 km kisakaupungista.

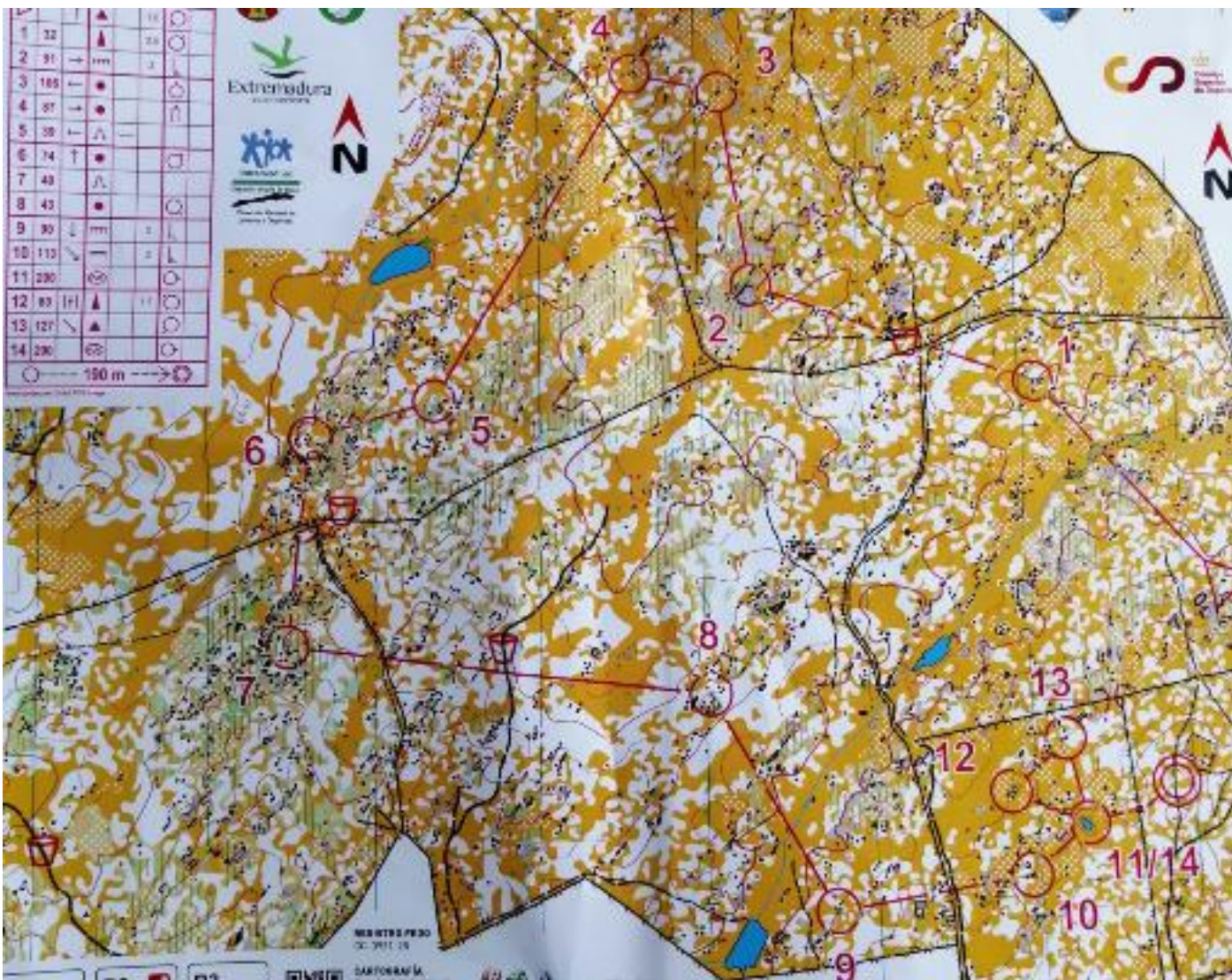
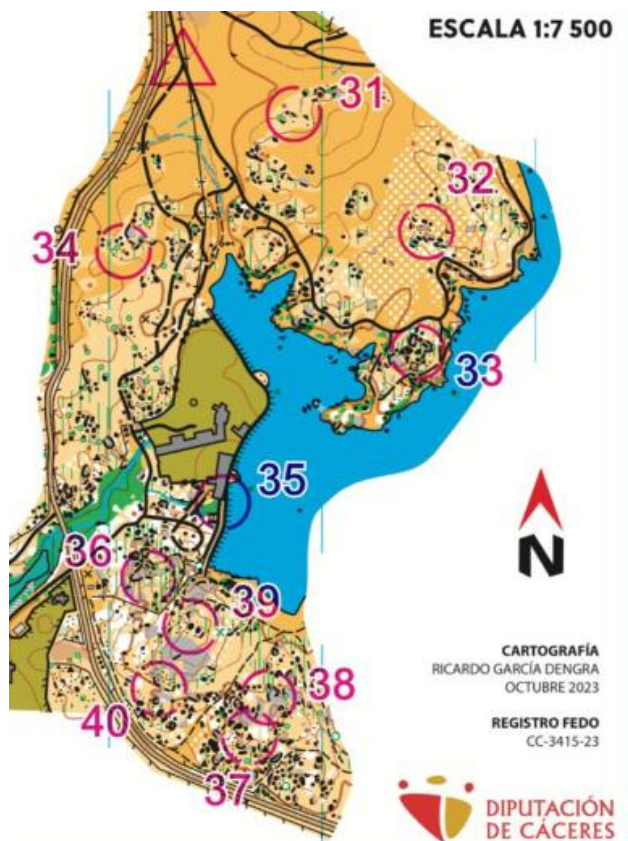
Aikamoisen etsimisen jälkeen löysimme majapaikan ja saimme avaimet boxista. Iso taistelu oli saada oven lukko auki. Se oli jäykkä, joten etsimme talosta jotain öljyntapaista, jolla saimme lukon toimimaan kevyemmin. Kämpä oli kylmä. Laitoimme kaiken mahdollisen lämmön päälle. Kivilattia ei ehtinyt viikossa lämpiämään ja, kun siellä ei ole tapana pitää mattoja lattialla, niin sisäkengät olisivat olleet tarpeen, mutta kun niitä ei ollut mukana, niin onneksi oli villasukat.

Seuraavana päivänä perjantaina, kun kävimme ruokakaupassa, ihmettelimme ruuhkaista kauppaa. Kaiken lisäksi automme kolhittiin parkkipaikalla, mutta onneksi kohta oli sama, jossa oli ennestään naarmu joten saimme selvitettyä asian ilman sanktiota. Jälkeenpäin selvisi että kaupat ovat seuraavat kolme päivää kiinni, kun Espanjassa on kansallisia juhlapäiviä.

Ruokaa emme ostaneet tarpeeksi, mutta selvisimme pienten kauppaliikkeiden ollessa auki pyhistä huolimatta.

Perjantain mallisuunnistuksessa keli oli vähän sateinen mutta lämmin. Alue ei ollut suuri, mutta saimme hyvän kuvan maastoista. Järven toisella puolella näkyi toisen päivän kisamaasto joka tuntui vähän erikoiselta isoine kivipaaseineen.

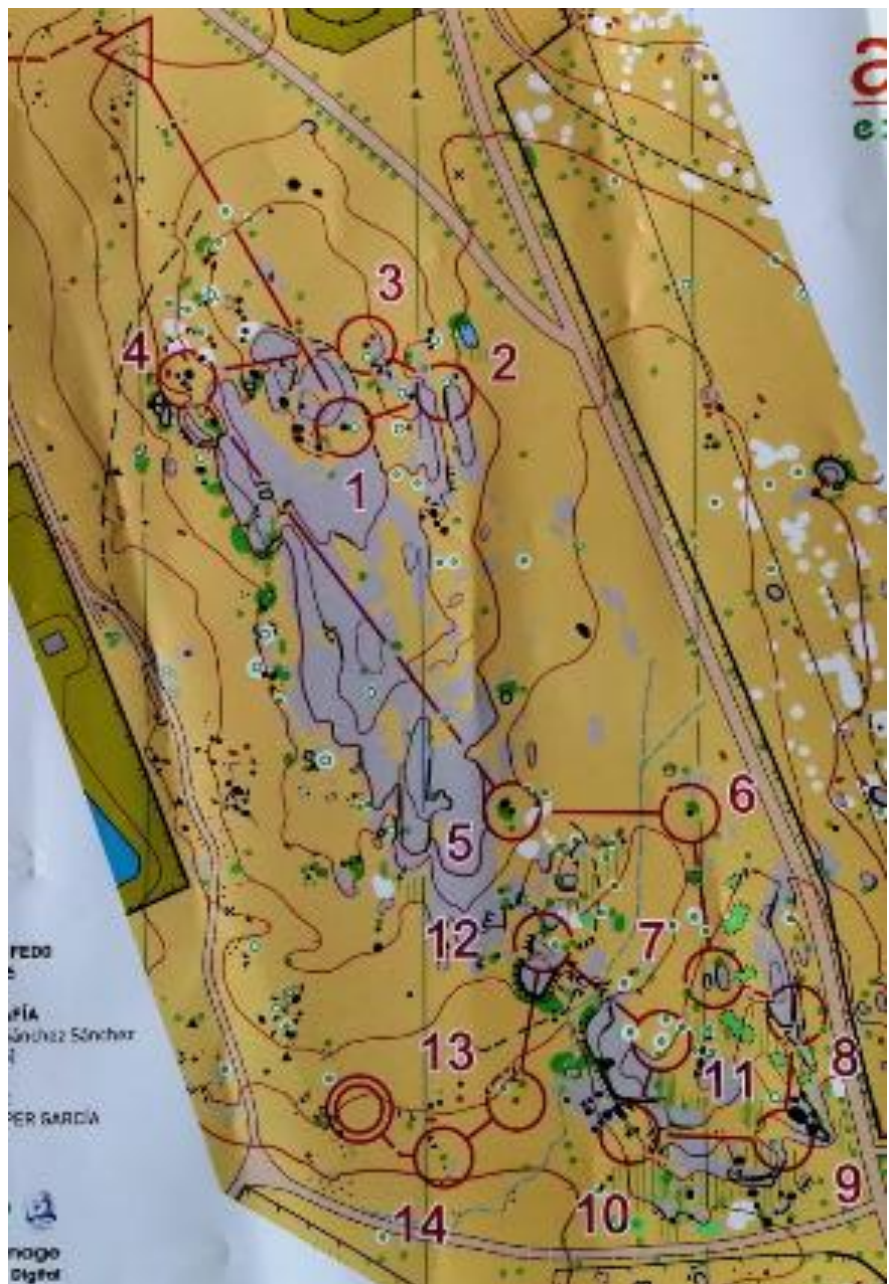
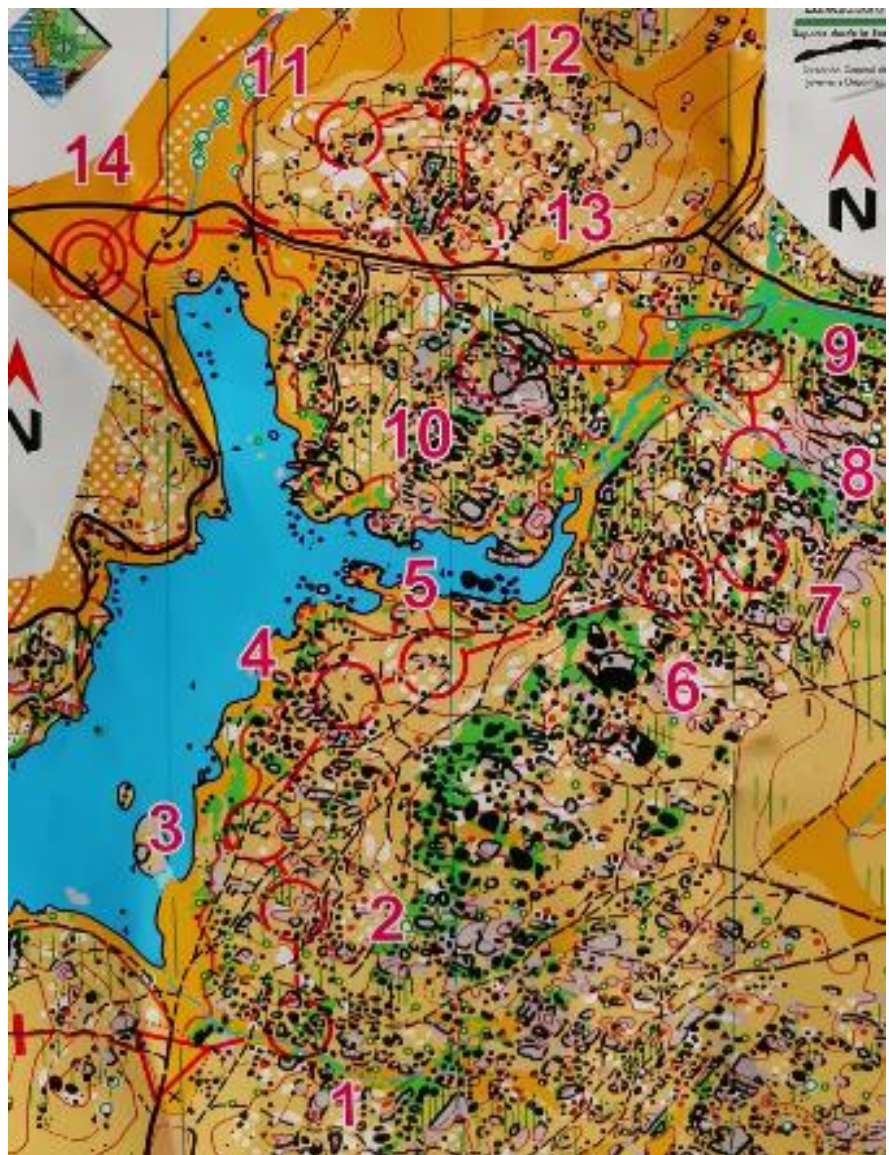
Ensimmäiseen kisapäivään heräsimme ja totesimme, että keli oli hyvä, pilvinen mutta lämmin. Lämmin tässä sadussa tarkoittaa yli 10 astetta. Kisapaikalle oli noin tunnin ajomatka ja löysimme hyvin perille ilman opasteita, joita tuolla ei kyllä harrasteta. Koodinaatit annetaan ja sitten navikoimaan. Ensimmäinen kisa oli pitkänmatkan kisa ja totesimme että maasto oli laidunmaata, joten nyt piti löytyä jalkoja ja juoksuvoimaa. Minulta kisa epäonnistui totaalisesti, yritin varmaan liikaa ja hyvän alun jälkeen tuli virheitä ja juoksu hyytyi.

Toinen kisapäivä sisälsi kaksi kisaa, aamupäivällä keskimatka ja iltapäivällä maastosprintti. Nyt kisa oli siinä mallisuunnistuksen viereissä ja niin kuin todettiin. Tulossa oli vaikea kisa. Otin vauhdin pois ja etenin radan ilman suurempia virheitä ja voitin kisan.

Väliajalla kävimme lähikylällä kahvilla ja sämpylällä ja katsoimme Areenasta ampumahiihtoa, naisten takaa-ajon, johon Östersundissa Suvi lähti kärjessä. Harmitti kun Itävalan tyttö ohitti hänet lopussa. Mutta sitten palasimme kisapaikalle ja edessä oli maastosprintti. Se oli hienossa maastossa ja oli vauhdikas. Yhden virheen rasittamana jäin kärjestä pari minuuttia ja olin neljäs.

Yhteiskilpailussa nousin myös neljänneksi, vaikka eka kisa meni huonosti.

Viimeisenä kisapäivänä kropassa alkoi jo tuntua rasitus, mutta niin se kai oli muillakin. Totesimme että taas on vaativa kisa ja tätä ei selvitä vauhdilla vaan tarkkuudella. Muutama virhe tuli tehtyä, mutta niin teki muutkin. Todella yllättynyt olin, kun voitin myös tämän kilpailun ja nousin yhteistuloksissa kolmanneksi. Ero kärkeen oli niin pieni, että nyt sapetti nuo ekan päivän virheet. Keli parani viimeisenä päivänä ja palkintojenjakoa odotellessa auringossa piti jo t-paita kaivaa esiin.

Kävimme iltapäivällä vielä kiertämässä Caceresin vanhassa kaupungissa katsomassa nähtävyyksiä ja illalla oli sitten pakkaamisen ja siivouksen aika. Aamulla oli ajo Madridin lentokentälle ja kotimatka alkoi.

Viideskymmenes kerta toden sanoo

Kotka-Jukola 2026 kisan slogan ”*Elämää metsästä*” sopii hyvin meille metsänkävijöille. Jukolan metsistä on haettu ja saatu elämää ja elämyksiä jo 49 kertaa aiemmin.

Miten partiolippukunnasta kehittyi Jukolan viestin kärkisijoilla vuodesta toiseen keikkuva suunnistusseura? Alku ei ainakaan vaikuttanut kovin suotuisalta. *Suunnistusmänkijän* sivuilla on tarkoitus valottaa talven ja kevään aikana TuMen Jukola-taipaleen aikakausia lähes 60 vuoden takaa alkaen.

Lähtölaukaus Turun Metsänkävijöiden Jukola-taipaleelle jysähti 3. kesäkuuta vuonna 1967 Halikon kunnan länsilaidalla, kun viestiä lähti viemään 259 joukkueen seassa TuMen Pekka ”Päkä” Aalto.

Osallistumista oli pohdittu jo pari vuotta aiemmin, kun tiedossa oli, että Helsingin Metsänkävijät oli osallistunut Jukolan viestiin jo muutamia kertoja. Toisen osuuden silloin juossut Juha Sellge muistelee, että Helsingin Metsänkävijöistä 1960-luvun alussa TuMen leiriin siirtynyt Kari ”Kape” Karkola oli ajatuksen varsinainen puuhamies. Päkä taas lienee ollut joukkueen manageri ja valmentaja. Kape itse juoksi kolmannen osuuden, jonka jälkeen sijoitus oli 236/250.

Halikon vuoden 1967 Jukolan portti. Kuva Halikon Hakonistkat.

Turun Metsänkävijöiden ensimmäinen Jukolan viestin joukkue vuodelta 1967: Pekka Aalto, Juha Sellge, Kari Karkola, Keijo Nyström, Risto Lehtinen, Hannu Toivonen ja Pekka Ahlqvist, joka joukosta juoksi viimeisen kerran Jukolassa 2015 TuMe 7 -joukkueen kuudennen osuuden.

Siihen aikaan osuudet kulkivat keskenään melko erillisissä maasto-osissa. Esimerkiksi toisella osuudella tultiin syvälle Paimion puolelle. Kartta oli peruskartta, ja se oli viimeinen mustavalkoisella kartalla juostu Jukola. Kaikki osuudet olivat vielä niin sanottuja putkiosuuksia, kun hajontoja ei käytetty.

TuMella realisoitui 15 kilometrin aloitusosuudella vanha totuus, että sillä voi vain hävitä, kun kärkeä jäljessä oltiin jo tunti ja vartti Päkän 3 tunnin 15 minuutin yöllisen urakan jälkeen. Juha piti TuMen kuitenkin vielä kuvioissa mukana juostuaan joukkueensa parasta kilometrivauhtia (10.30) 13,2 km osuuden. Kova kunto oli perua jalkapallo- ja jääkiekkokentiltä.

Juha on toinen vielä elossa olevista joukkueen veljeksistä ja hän kertoi marraskuun lopulla, että yksinäistä oli meno noilla sijoituksilla. Muutoin muistikuvat viestistä ovat ymmärrettävästi jo haalistuneet, mutta mieleen Juhalle oli jäänyt, että Keijo-Kalevi "Keikku" Nyströmiä odoteltiin neljänneltä osuudelta pitkään. Sijoitus oli siinä vaiheessa toiseksi viimeinen ja kolme minuuttia edellä kulki Suomusjärven Sisun 2-joukkue.

TuMen viidennen osuuden Risto "Elmeri" Lehtinen tuli sitten seuraavaan vaihtoon kymmenen sekuntia ennen Suomusjärveä sijoituksen ollessa 234 ja edelleen toiseksi viimeisenä.

Ote 1:25000 kilpailukartasta Juhan toisen osuuden 4,6 km ykkösvälistä. Silloin ei ollut kartoissa vielä rastiväliiviivoja.

Siihen aikaan ei yhteislähtöjä ollut ja pikkuhiljaa joukkueita tippui pois eri syistä. Hannu ”Toippa” Toivonen lähti kuudennelle osuudelle ja suoriutui siitä joukkueen toiseksi nopeinta kilometrivauhtia pitäen. Tapasin Toipan marraskuun lopulla ja kyselin ensimmäisen Jukolan tunnelmista. Hän muisteli, miten ensimmäisen osuuden juoksijoiden rintamasuunta oli järjestäjien toimesta laitettu 180 astetta todelliseen lähtösuuntaan nähden, ja miten väärään suuntaan lähteneitä miehiä vielä pitkän ajan kuluttua palasi lähtöpaikalle ja vasta sitten kohti ykkösrastia.

Omaa kisakarttaansa Toippa ei enää löytänyt, mutta Juha Sellge lähetti oman toisen osuuden karttansa luovuttaen sen sekä Paimion 1972 Jukolan ankkuriosuuden karttansa arkistoihimme tai esille pantaviksi.

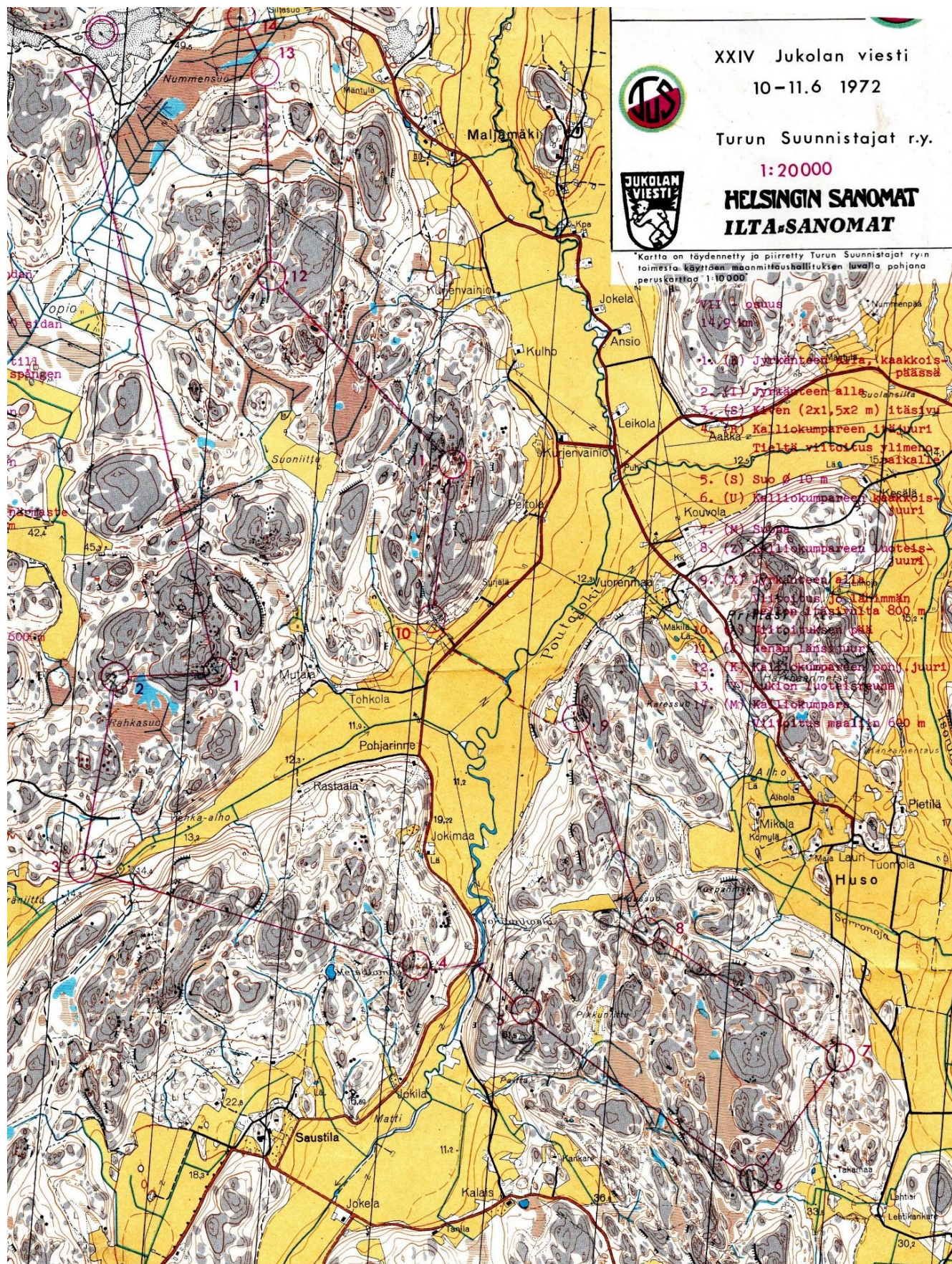
Toipan tultua vaihtoon oltiin viimeisenä sijoituksella 222 noin puoli tuntia edellisestä jäljessä. Suomusjärvi oli jo jäänyt pois tuloslistoilta, kuten moni muukin joukkue.

Pitkälle 15 kilometrin ankkuriosuudelle lähti Pekka ”Ankka” Ahlqvist tavoitteenaan hyväksytty joukkuesuoritus. Kun yksin piti lähteä 6 tuntia 45 minuuttia kärkimiehen perään, oli kesäpäivä kuumimmillaan. Ankka oli muutamia vuosia sitten kertonut Salosen Matille, että kisa oli lopulta jäänyt kesken nestehukan ja energiavajeen vuoksi. Toippa puolestaan kertoi kisailtapäivällä kovasti odottaneensa Ankkaa maaliin ja tulihan hän, mutta järjestäjien traktorin peräkärjessä.

Ensimmäinen TuMe-Jukola ei tuottanut siis sitä tulosta, josta *Mänkijä*-lehdessä 1/67 kirjoitettiin ennakolta otsikolla *Kohti Jukolaa*: ”Tasaisella varmalla joukkueella on erittäin hyvät mahdollisuudet sijoittua puolenvälin paremmalle puolelle. Tarpeeton henkilökohtainen riskinotto on unohdettava ja uhrattava pari minuuttia tarkkuudelle joukkuetuloksen saamiseksi”.

Viestin voitti maajoukkuemiehiä vilissyt Asikkalan Raikas ja maaliin pääsi kaikkiaan 214 joukkuetta. Omien muistikuvieni mukaan vuoden 1967 suoritusta ei omienkaan joukossa juuri hehkutettu. Kuitenkin meille, jotka 1970-luvun alkupuolella aloimme unelmoida Jukolaan osallistumisesta, tuosta Jukola-retkestä oli kehkeytynyt legenda ja haaste, joka oli otettava vastaan.

Seuraavan kerran Jukolaan lähdettiin vuonna 1972 Paimioon ja nyt kahdella joukkueella. Kilpailukartat olivat vuoden 1967 jälkeen saaneet lisää väriä ja vuonna 1972 Paimiossa mukaan tulivat myös avokallioiden harmaat rasterit.

Ote 1:20000 Paimion Jukolan 1972 ankkuriosuuden kartasta, jolla TuMen viesti ensimmäisen kerran tuotiin Jukolan maaliin asti.

Jukola

Me teimme sen. Juoksimme metsässä, suolla, risukoissa, pusikoissa, pimeydessä. Ja aurinkokin nousi ja kiipesi yhä ylemmäs taivaankantta, mutta me vain juoksimme. Me väsyimme, väsyimme uupumukseen asti, mutta me jaksoimme. Me jaksoimme, koska meillä oli päämäärä, jonka olimme päättäneet saavuttaa.

Mänkijöitä oli kaksi joukkuetta, kummassakin seitsemän veljestä, Mutta olihan siellä muitakin, lähes puolituhatta joukkuetta, eli alun neljätuhatta kilpailijaa, ja katsojia kaksi kertaa sama määrä. Kullakin veljessarjalla oli taivallettavanaan kahdeksan pitkä peninkulmaa, joilla rasteja keskimäärin kilometrin välein. Aikaa rastin löytämiseen kului parhailla joukkueilla keskimäärin 7 minuuttia, huonoimmilla kaksi kertaa niin paljon. Eri matkajaksojen pituudet olivat: 13,7; 13,5; 9,4; 7,8; 9,3; 12,5; 14,9 km.

Siellä oli 4000 autoa, pankki, posti ja kenttävintola, sekä toista sataa venlaa, jotka rouva maa herra ampui tykillä matkaan. Ja venlat juoksivat hirmuisesti, kaikkein hirmuisimmin Pirjo. Hän juoksi lähes kuin Veikko ja Tuomo, jotka metsän mestareina ottivat Liettoon sen, mitä he olivat tulleet hakemaan ja mikä heille kuului.

Jukolan viesti on huippu-urheilua parhaimmillaan, eri asia sitten, mitä urheilua. Ainakin se on melko kaukana siitä, joka joskus määriteltiin kartan ja kompassin avulla tapahtuvaksi omakontaiseksi etenemiseksi metsässä. Mutta Jukolan viestiä käytiin kahdella tasolla, ja sitä toista tasoa edusti mm. Turun Metsänkävijät. Sijamme oli noin 350., sillä teimme kaiken, johon ITSE pystyimme.

Kake

353 Turun Metsänkävijät, FIN

Osuus	Juoksija	Sijoitus viestissä	Tulos	Ero	Sijoitus osuudella	Osuus-aika
1	Jussi Salonen	409	2:00:04	+25:21	409/443	2:00:04
2	Kauko Salonen	421 (+12)	4:46:52	+1:30:06	420/443	2:46:46
3	Timo Alhoke	406 (-15)	6:29:23	+1:57:38	378/443	1:42:31
4	Matti Salonen	385 (-21)	7:34:22	+2:09:20	204/443	1:04:59
5	Jorma Eskola	385	9:37:55	+3:12:42	380/443	2:03:33
6	Martti Havia	377 (-8)	11:32:04	+3:51:32	331/443	1:54:09
7	Juha Sellge	353 (-24)	14:15:02	+5:05:14	331/443	2:42:58

Ykkösjoukkueeseen valittiin meitä Päkän tallin junioriosastoa viidelle ensimmäiselle osuudelle ja kahdelle viimeiselle vähän vanhempaa kaartia. Kuudennen juoksi Martti ”Möykky” Havia ja Juha Sellge sai kunnian ankkuroida ensimmäisen TuMen joukkueen Jukolan maaliin asti.

Kakkosjoukkueessa oli lainamiehiä, joista kaksi oli Koroisten Ritareista. Lainamies Hyttinen toi kakkosjoukkueen avausosuudelta vaihtoon sijalla 135, minkä ansiosta jäsenten välisessä kisassa ykkösjoukkue ohitti kakkosen vasta viidennellä osuudella. Maaliin tulimme kunniakkaasti 5 tuntia 5 minuuttia voittaneen joukkueen Liedon Parman jälkeen.

Seuraavana vuonna lähdettiin Hämeenlinnan Jukolaan vain yhdellä joukkueella ja suunnilleen samalla porukalla kuin 1972 vuoden ykkösjoukkue, vain ankkuri oli vaihtunut Juha Sellgesta Toippa Toivoseen.

Silloin viestissä käytettiin ensimmäisen kerran hajontaa, tosin vain kolmella ensimmäisellä osuudella. Hajontamenetelmä oli lainattu Ruotsista. Siinä oli kolme erillistä mutta samankaltaista

Mänkijä-lehti 3/1972. Yläkuvassa vasemmalla Jussi Salonen (nyk. Pietinalho) ja oikealla huoltajana toiminut veljesten isä Pentti Salonen. Alakuvassa keskellä jutun kirjoittanut Tippi Alhoke.

rataa, joita joukkueet juoksivat eri järjestyksessä. Radoilla oli välillä myös yhteisiä rasteja. Peesaaminen oli tehty jonkin verran hankalammaksi kuin kaikkien juostessa samaa rataa. Toki letkoja syntyi isossa joukossa myös tällä menetelmällä, mutta tästä alkoi kuitenkin isojen viestien hajontojen kehittyminen.

Aloitusosuus koitui tässäkin viestissä joukkueemme kompastutukseksi, mutta pikkuhiljaa noustiin sijoituksissa, parhaimmillaan sijalle 278 Masan 6. osuuden jälkeen. Takana oli 50 muuta vaihtoon tullutta joukkuetta ja kärjestä oltiin ”vain runsas kolme tuntia”. Tässä tekstissä kuvatun kolmen ensimmäisen TuMe-Jukolan suhteellisesti paras sijoitus kisan aikana. Voittajajoukkue Angelniemen Ankkurin ankkuri Seppo Väli-Klemelä oli tuolloin jo maalissa. Puolenvälin paremmalle puolelle sijoittuminen oli yhä etäinen haave.

Tuon vuoden 1973 syksyllä Päkä oli hankkinut meille Liedon Parman Jukola joukkueen legendaarisen Veikko ”Veko” Kiilin puhumaan kilpasuunnistukseen valmentautumisesta ja fyysisistä vaatimuksista. Veko itse oli tunnettu siitä, ettei homma ainakaan fysiikasta ja vauhdista ole kiinni. Salosen Masa muisteli, että Veko jossain palaverissa suositti ”oikeisiin” suunnistusseuroihin liittymistä, jos kilpasuunnistukseen halusi tosissaan panostaa. Ja toisaalta partiotoiminnan suunnasta kuului myös kritiikkiä, että onko urheiluseuramainen toiminta oikeaa partiotoimintaa, muun muassa *Mänkijä*-lehdessä.

Suunnistusseuratoiminta ei ollut vielä vakiinnuttanut asemaansa, puhuttiin vain Päkän tallista. Kun sitten meille muutamille kävi kutsuja lähikuntien suunnistusseuroista, askeleita siihen suuntaan otettiin, mikä ei varmaankaan ollut Päkän tavoite, kun hän järjesti meille suunnistusvalmennusta. Salosen Masan osalta tuo hyppy tuntemattomaan tuotti sitten erinomaista tulosta, kun hän pääsi yhdessä valmentajansa Veikko Kiilin kanssa pokkaamaan Jukolan kolmannen sijan palkinnon vuonna 1980 Liedon Parman joukkueessa.

Suunnistustoiminta jatkui nuorempien osalta omaa aktiivista TuMe elämäänsä, vaikka vuoden 1973 jälkeen kului viisi vuotta ennen kuin uusi sukupolvi nosti taas TuMe-viirin Jukolan telttakylässä vuonna 1979. Sen jälkeen Turun Metsänkävijäin väreissä on katkeamatta oltu mukana kaikissa Jukolan viesteissä.

Ja niin lähellä on ollut voittokin. Jotenkin on sellainen kutina, että viideskymmenes kerta toden sanoo.

Timo ”Tippi” Alhoke

Tammikuun Street-O:t

la 03.01.2026 -
ke 07.01.2026

12:00 -
19:00

Lieto

la 10.01.2026 -
su 11.01.2026

06:00 -
23:59

Kankaanpään kirjasto

ke 14.01.2026

17:30 -
19:00

Hauninen

ke 21.01.2026

17:30 -
19:00

Puistomäki

ke 28.01.2026

17:30 -
19:00

Naantali

Ikämiesten etelän leiri Kemiössä

Ultraoldblacksien perinteinen etelän leiri Kemiön kämpällä järjestetään tiistaista torstaihin 20. –22. tammikuuta. Ikärajaan suhtaudutaan joustavasti. Tiedustelut ja ilmoittautumiset kari.vainio@tume.fi.

Kuvat viime vuoden tammikuun leiriltä.